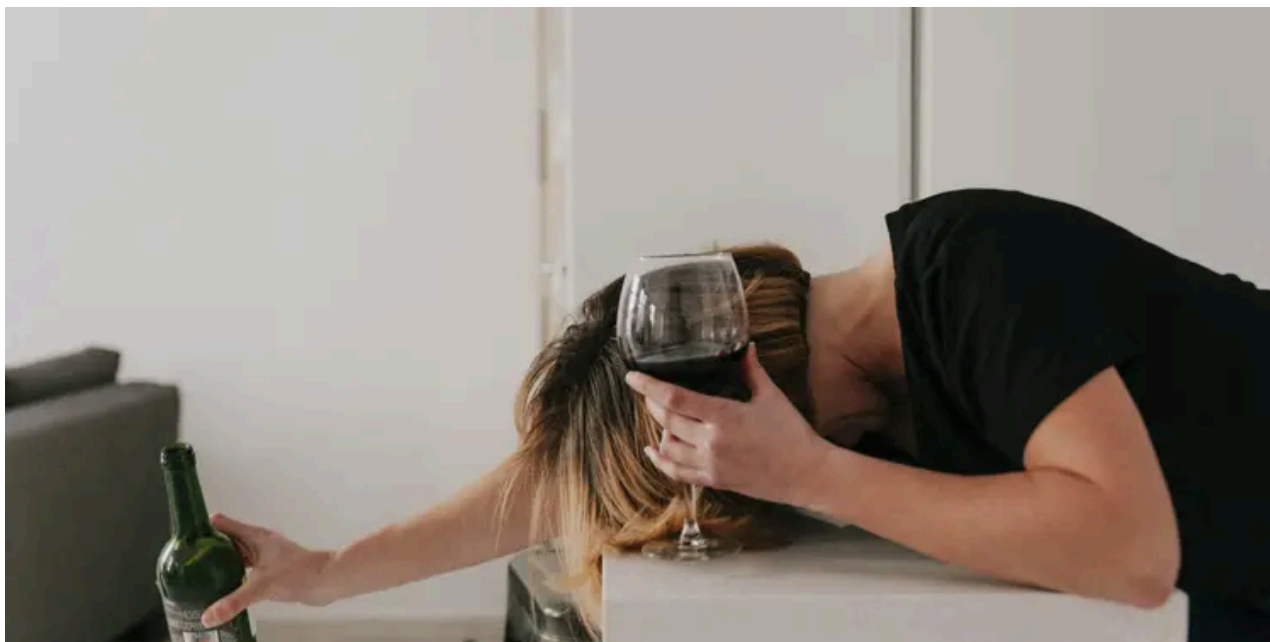

SLAVNE ALKOHOLIČARKE: Utapanje tuge, boli, srama, usamljenosti, borba protiv muške dominacije, nasljeđivanje obiteljskog obrasca

dobarzivot.net/slavne-alkoholicarke-utapanje-tuge-boli-srama-usamljenosti-borba-protiv-muske-dominacije-nasljedivanje-obiteljskog-obrasca/

[Pijana žena / Izvor: freepik.com](https://www.freepik.com)

Javna priznanja slavni žena o njihovoj ovisnosti o alkoholu utječe na promjenu javnog mnijenja ukazujući na ozbiljnost alkoholizma kao javnozdravstvenog problema s kojim se susreću žene svih društvenih klasa. Žene koje piju i danas su daleko više stigmatizirane pa rjeđe i kasnije nego muškarci potraže pomoć, iako je alkohol iz niza bioloških razloga opasniji za njih, a u trudnoći poguban za dijete.

Marguerite Duras: „Ja sam istinski alkoholičar kao što sam i istinski pisac“

„Kada žena pije, to je kao da pije životinja ili dijete. Alkoholizam je skandalozan kod žene, a žena alkoholičarka je rijetka, ozbiljna stvar. To je ljaga na božanskom u našoj prirodi“, pisala je slavna francuska spisateljica i alkoholičarka Marguerite Duras, ogorčena što je muškarac – pisac koji pije viđen kao romantični „genij“, dok žena – spisateljica koja pije krši društvenu normu koja od nje kao žene traži čistoću, kontrolu i brigu. Svoj je alkoholizam kao transgresiju muškoj dominaciji detaljno podastrla javnosti u autobiografskoj knjizi „La Vie Materielle“ objavljenoj 1987. godine.

Mlada Marguerite Duras /Izvor: Wikimedia

Duras je smatrala da je postala alkoholičarka već s prvim pićem koje je popila. Ponekad je uspjela pauzirati na nekoliko godina, ali kad bi pila to je bilo bez granice. U intervjuu New York Timesu Duras je 1991. godine izjavila: „Pijem jer sam alkoholičarka. Ja sam istinski alkoholičar kao što sam i istinski pisac. Pijem crno vino da zaspim. Poslije konjak po noći. Svakog sata po češu vina i ujutro konjak poslije kave, a poslije toga pišem. Zapanjujuće je, kad pogledam unazad, kako sam uspjela pisati.“ A pisala je doista mnogo: od 1943. do 1993. napisala je 34 romana, a uz to je i režirala 16 filmova.

Imala je teško djetinjstvo. Rođena je 1914. godine u Vijetnamu, tadašnjoj francuskoj koloniji Indokini. Oboje roditelja bili su joj učitelji, a kad je imala sedam godina otac je umro ostavljajući majku s dvoje djece u siromaštvu. Dugogodišnjom ušteđevinom majka je uspjela kupiti farmu na kojoj će s djecom živjeti, ali je prevarena, pa je umjesto plodne kupila zemlju koja je često bila poplavljivana pa ih nije mogla prehraniti. Stoga su Marguerita i stariji brat s majkom često u džungli lovili ptice i kuhali ih za jelo. Kad je imala 15 godina Marguerite je započela seksualnu vezu s 12 godina starijim Kinezom uz majčin poticaj i blagoslov jer im je ljubavnik davao novac od kojeg je obitelj živjela.

Sa starošću Duras se sve više utapala u alkoholu, a kad joj je u 69-toj godini dijagnosticirana ciroza u Američkoj bolnici u Parizu bila je prisiljena prestati. Dvije godine nakon toga objavila je svoj najpoznatiji i najbolji roman „Ljubavnik“ koji govori o 15 godišnjoj francuskoj djevojci u Indokini koja ima erotsku vezu sa starijim Kinezom koji joj daje novac potreban obitelji, posebno starijem bratu koji je ovisnik o opijumu. Iako se kasnije Duras distancirala od te knjige rekavši da je „hrpa g...na“ koju je napisala u pijanstvu, ona zapravo prati konture njenog života, a naratorica o glavnoj junakinji priča alternirajući između „ona“ i „ja“.

Simone du Beauvoir: Alkohol kao dio slobode da živi kao muškarci iz njenog intelektualnog kruga

I njena suvremenica Simone du Beauvoir, francuska filozofkinja i spisateljica, autorica feminističkog klasika „Drugi spol“ bila je poznata po tome da voli piti alkohol. Često je bila u pariškim umjetničkim društvima u kojima se mnogo pilo, a netko je zapisao i da je „mogla popiti više od muškaraca za stolom“. Tijekom posljednjeg razdoblja života pila je sve više, a koristila je i amfetamine, slično kao i njen dugogodišnji partner, također filozof i književnik Jean Paul Sartre. De Beauvoir je smatrala da je konzumacija alkohola i amfetamina dio njezine slobode da živi kako je željela.

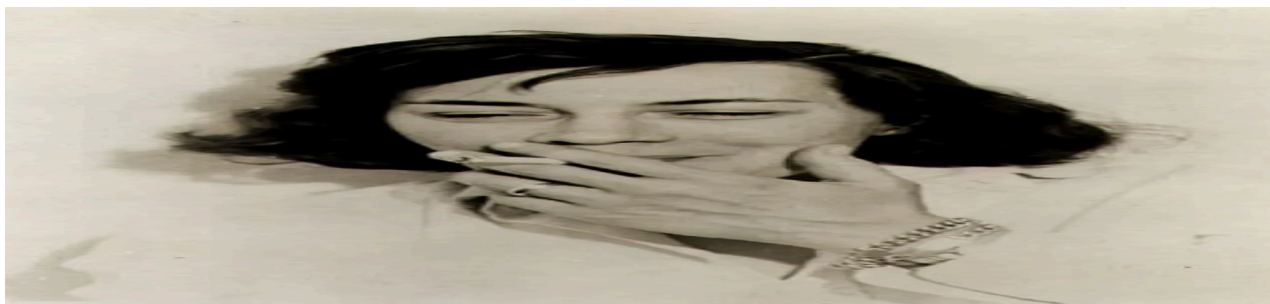
Simone de Beauvoir s dugogodišnjim partnerom Jean Paul Sartreom: oboje su uz alkohol uzimali i amfetamine / Izvor: Wikimedia

U Parizu tog vremena u krugovima intelektualaca i umjetnika obilno pijenje bilo je široko prihvaćeno i smatralo se dijelom kreativnosti i ozbiljnosti intelektualca, te se konzumacijom alkohola uklopila u dominantnu kulturnu normu kruga u kojem je djelovala – tzv. intelektualno piće. Iako joj je alkohol u kasnijim godinama narušio zdravlje, svoj alkoholizam nije filozofski preispitivala niti je pisala o njemu na način kao što je to činila Duras koja je svoj alkoholizam koristila kao simbol transgresije u borbi protiv ženskog identiteta koji joj je nametnut.

Patricia Highsmith: Utapanje traume neželjenog djeteta

Mnogo je autorica ovisnih o alkoholu koje imaju traumama obilježene obiteljske povijesti i godine ranog djetinjstva, poput slavne američke autorice mračnih psiholoških trilera Patricie Highsmith. Rođena je 1921. godine devet dana nakon razvoda svojih roditelja. Njena je majka pila terpentin tijekom zadnja četiri mjeseca trudnoće, nadajući se da će to izazvati pobačaj, ali djevojčica je ipak rođena.

„Smiješno je da obožavam miris terpentina“, napisala je jednom Highsmith osvrćući se na svoj dolazak na svijet. Kad je imala osam godina fantazirala je o tome kako ubija novog muža svoje majke. Sa 12 godina noći je provodila budna, uznemirena zbog nasilnih obračuna majke i poočima. Te jeseni majka ju je iz New Yorka odvela baki u Teksas rekavši joj da se razvodi i da će tu živjeti. Nakon par tjedana majka se vratila u New York, napustivši kćer bez objašnjenja i najave. Ostavljena tako cijele godine sa bakom Patricia Highsmith se više nikada nije u potpunosti riješila osjećala izdanosti i odbačenosti.

Patricia Highsmith kao već afirmirana spisateljica 1962. godine / Izvor: Wikimedia

Alkohol je počela piti dok je studirala na koledžu New York Barnard. U svom je dnevniku tih 1940-tih napisala da joj je alkohol pomogao „iznova vidjeti istinu, jednostavnost i primitivne emocije“, kao i da vjeruje da umjetnici ne mogu bez alkohola. Deset godina poslije u svom je dnevniku opisivala dane kada bi otišla u krevet u četiri popodne s bocom džina i to nakon što bi već popila sedam martinija i dvije čaše vina. Do 1960-tih nije mogla ustati iz kreveta bez žestokog pića. Sa starošću su alkohol i pušenje postajali sve veći problem, a 1995. je umrla od raka pluća i aplastične anemije.

Alkohol je bio sredstvo pomoću kojeg se nosila s depresijom, anoreksijom, usamljenošću i teškim djetinjstvom, ali ga je smatrala i pokretačkom snagom svoje kreativnosti i života:

“Ponekad osjećam da me jedino alkohol spašava od potpunog propadanja uma. Ponekad se moram jako napiti prije nego što uspijem vidjeti neodređene, predivne stvari koje nemaju veze s ovim životom.”

Biografkinja Joan Schenkar pisala je o njenom alkoholizmu u knjizi „The Talented Miss Highsmith“: “Često je povezivala svoje pijenje s nesposobnošću drugih da razumiju njezino pravo ‘ja’. Njezini Martini i viskiji postali su svojevrсни tekući oklop, pomažući joj da održi život gotovo potpuno samoće, isprekidano kratkim, često nestabilnim, vezama. S vremenom je alkohol pogoršao njezinu paranoju i razdražljivost, učinivši je poznatom po nepredvidivim izljevima bijesa koji su udaljili mnoge njezine prijatelje i ljubavnike.”

Betty Ford: Alkoholikarka u Bijeloj kući – visoko plaćena cijena suprugove karijere

Jedna od najpopularnijih američkih prvih dama Betty Ford odigrala je revolucionarnu ulogu u destigmatizaciji alkoholizma i ovisnosti, osobito kod žena. Javno je priznala svoju ovisnost u travnju 1978. godine na press konferenciji, tek nešto više od godinu dana nakon što je njen suprug Gerald Ford prestao biti predsjednikom SAD-a. Do tada je ženski alkoholizam bio tabu tema, a njena priča pomogla je normalizirati prihvaćanje pomoći ne samo ženama, nego i muškarcima. Borba protiv alkoholizma i javno priznanje

Betty Ford da se liječi od ovisnosti o alkoholu pomogao je transformirati način na koji su Sjedinjene Države tretirale i doživljavale bolesti ovisnosti pretvarajući taj problem iz sramotne tajne u javno zdravstveno pitanje.

Dvije godine nakon svog oporavka, zajedno s prijateljem i susjedom ambasadorom Leonardom Firestoneom kojeg je i sama potaknula na liječenje suosnovala je Betty Ford Centar u Rancho Mirageu u Kaliforniji. Taj je centar postao jedan od najuglednijih centara za liječenje ovisnosti na svijetu, baziran na Minnesota modelu Dvanaest koraka. Centar je zamišljen kao sigurno utočište za sve – od običnih ljudi do slavni, gdje će svi biti tretirani jednako i bez posramljivanja. Kako je supruga američkog uglednog odvjetnika, kongresmena i potom predsjednika najmoćnije države na svijetu postala alkoholičarka?

*Betty Ford, službeni portret Prve dame iz 1974. godine /
Izvor: White House*

Betty Ford rođena je 1918. godine kao treće dijete i jedina kći u obitelji trgovačkog putnika. Otac i brat bili su joj alkoholičari. Kad je imala 16 godina otac joj je umro od trovanja ugljičnim monoksidom dok je u garaži popravljao auto. Nikada nije definitivno potvrđeno je li to bilo samoubojstvo ili nesreća. Očeva smrt omela je njene djevojačke ambicije da studira ples u New Yorku. Majka se morala zaposliti kako bi uzdržavala obitelj i nije joj dozvolila odlazak u New York. Betty je radila kao model, držala je poduke iz plesa i diplomirala 1936. u plesnoj školi u Vermontu. Ipak, 1940. je otišla u plesnu školu u New Yorku, gdje se uzdržavala radeći kao manekenka i plesačica u plesnoj skupini koja je nastupala u Carnegie Hallu. Majka se protivila njenoj karijeri plesačice i inzistirala da se nakon diplome vrati kući. Postigle su kompromis da se vrati na šest mjeseci, a ako će i dalje željeti živjeti u New Yorku majka se neće protiviti. U Grand Rapidsu se zaposlila kao asistentica u modnoj trgovini, organizirala je vlastitu plesnu skupinu, podučavala ples i brzo se, već 1942. godine udala za prodavača osiguranja. Zbog njegovog posla par se često selio, a Betty je radila razne poslove: od prodavačice do radnice na proizvodnoj liniji smrznute hrane. Nakon tri godine zaključila je da je taj brak promašaj: željela je djecu i stalno mjesto stanovanja. Prvi suprug joj je bio alkoholičar i dijabetičar slabog zdravlja koji je ubrzo nakon što je zatražila razvod pao u komu. Betty je odgodila razvod i posvetila se brizi o suprugu. Sljedeće dvije godine života živjela je na katu obiteljske kuće njegujući bolesnog muža u prizemlju, a radila je dva posla kako bi ih oboje mogla uzdržavati. Razveli su se 1947., kad se oporavio.

Iste godine upoznala je Gerald Forda, ratnog veterana koji je upravo otvorio privatnu odvjetničku praksu nakon povratka iz mornarice i kandidirao se za kongresmena. Oženili su se sljedeće godine u Grand Rapidsu. Gerald Ford je bio usred kampanje, a kao prva

od mnogih prilagodbi njegovoj političkoj karijeri od Betty je tražio da odgode vjenčanje do izbora jer nije bio siguran kako će njegovi glasači reagirati na to da ženi razvedenu bivšu plesačicu. Gerald Ford postao je kongresmen i preselili su u Washington. Svojoj novoj šogorici njegova sestra je rekla: „S Geraldom ne trebaš strahovati od drugih žena. Vaš križ će biti njegov posao.“

Brak je potrajao sljedećih 58 godina, do njegove smrti, a zajedno su imali četvero djece. Gerald Ford bio je veoma ambiciozan i stalno je putovao bilo za svoj kampanje ili da je podržavao kampanje za druge republikance kako bi ojačao svoj položaj u stranci. Uglavnom, bio je odsutan od kuće po pola godine, tako da je na njegovoj supruzi bio teret odgajanja djece. Uključena je bila i u sve dužnosti koje je zahtijevala politička karijera njenog muža – sudjelovala je na eventima u Bijeloj kući i u Kongresu, pratila ga na putovanjima u inozemstvo, bila na raspolaganju novinarima za intervjuje, a Republikanska stranka tražila je od nje i da nosi modne revije kako ih ne bi nadjačale supruge političara iz Demokratske stranke u takvim aktivnostima. Uz to je volontirala u nedjeljnoj školi, raznim dobrotvornim organizacijama i klubovima.

Takav život prvi je danak uzeo 1964. godine kad je se uklještio živac u vratu zbog čega je bila na bolničkom liječenju dva tjedna. Posljedice su bile bolna grčenja mišića i neuropatija zbog koje joj je oslatio osjet lijeve strane vrata te artritis u lijevom ramenu i ruci. Liječnici su joj prepisivali lijekove za bolove, uključujući Valium koji se u to vrijeme reklamirao kao lijek za žene – „majčin mali pomoćnik“.

Godinu dana poslije imala je živčani slom. Sljedeće je dvije godine jednom tjedno odlazila na terapiju kod psihijatra. U to je vrijeme pila uobičajene količine alkohola.

Suprug joj je napredovao u karijeri i postao 1973. godine potpredsjednik, a nakon godinu dana i predsjednik, nakon ostavke Richarda Nixona zbog afere Watergate. Betty Ford brzo je postala miljenica medija i javnosti. Mediji su pratili sve što se događa u Bijeloj kući, pa i seljenje velikog bračnog kreveta Fordovih u novu spavaću sobu. Prvoj dami postavili su pitanje da li to znači da prekidaju tradiciju da predsjednik i prva dama SAD-a imaju odvojene spavaće sobe. Betty Ford potvrdila je da spavaju zajedno, a u jednom intervjuu je komentirala da su je novinari ispitali o svemu moguće: „Jedino što me nisu pitali bilo je koliko često predsjednik i ja imamo seks: A da su me pitali rekla bih im – što je češće moguće.“

Zdravstveni problemi Betty Ford postajali su sve veći. Dijagnosticiran joj je rak dojke i svega nekoliko tjedana nakon što je postala Prva dama podvrgnuta je mastektomiji, a potom i liječenju kemoterapijom. Njena otvorenost o raku dojke, kemoterapiji i važnosti preventivnih pregleda i samopregleda podigla je u SAD-u vidljivost bolesti o kojoj se prije toga uglavnom šutjelo. Sljedeće godine nakratko se povukla iz javnosti jer su joj se pojačali bolovi uslijed kroničnog artritisa.

Tek poslije se doznalo da je cijelo vrijeme suprugovog predsjedničkog mandata, a i prije, patila od ovisnosti o lijekovima protiv bolova i alkohola. U svojim memoarima iz 1987. je napisala:

„Voljela sam alkohol, grijao me je. I voljela sam pilule: one su otklanjale moju napetost i bol.“

U vrijeme dok je bila Prva dama bilo je tihih spekulacija da pije, povremeno se primijetilo da petlja jezikom. Ali ovisnosti su postale očite tek kad je obitelj u siječnju 1977. napustila Bijelu kuću. Godinu dana potom 1. travnja 1978. Gerald Ford otkazao je poslovne obaveze zbog privatnih razloga da bi se vratio kući i s djecom sudjelovao u tzv. intervenciji gdje su suočili Betty s njenim ovisnostima. Betty Ford tog je dana pristala otići na liječenje i rehabilitaciju. U Mornarički Regionalni Medicinski Centar se prijavila 11. travnja 1978. godine, a odmah je bila posve otvorena prema javnosti. Prvo je objavila ovisnost o lijekovima protiv bolova, a nekoliko dana kasnije glasnogovornik obitelji je pred bolnicom održao press konferenciju na kojoj je pročitao njeno pismo javnosti u kojem priznaje da je alkoholičarka:

„Osvijestila sam da nisam ovisna samo o lijekovima koje sam uzimala zbog artritisa, nego i o alkoholu.“

Ford je uspjela u svojoj borbi s ovisnošću. Iste je godine napisala svoje prve memoare o borbi s alkoholizmom „Vrijeme mog života“, 1982. godine osnovala je Betty Ford Center koji se specijalizirao u tretmanu kemijskih ovisnosti, uključujući i tretman djece alkoholičara.

Elizabeth Taylor: „Osjećala sam da se moram omamiti da bih pobijedila svoju sramežljivost“

Prva slavna osoba koja se prijavila na liječenje u centru Betty Ford bila je glumačka diva Elizabeth Taylor. Znajući da će paparazzi brzo objaviti njen novi skandal, sama je javnosti obznanila da se ne srami niti ne skriva svoju ovisnost i da je od 5. prosinca 1983. na tretmanu odvikavanja od alkohola. Svojim potezom doprinijela je da liječenje postane društveno prihvatljivo i dostupnije. Nakon nje na liječenje su u Betty Ford Centar došli Johnny Cash, tadašnja najveća američka tz-zvijezda Mary Tyler Moore, Lisa Minelli, Tony Curtis, Stevie Nicks...

Kao dio tretmana počela je pisati dnevnik. Prvog dana je napisala:

„Ovdje nitko ni od koga ne traži ništa drugo nego da pomogne i podijeli. Vjerojatno je ovo prvi puta otkad sam imal 9 godina da me nitko ne želi iskoristiti. A sad loše vijesti. Osjećam se užasno. Prolazim kroz krizu odvikavanja. Srce mi je veliko i lupa. Osjećam kako mi krv juri tijelom. Gotovo da je vidim kako teče poput crvene vode preko kamenja u mojem bolnom vratu i ramenima, pa kroz uši i u moju bolno pulsirajuću glavu. Kapci mi trepere. O Bože, tako sam jako umorna.“

Službeni portret Elizabeth Taylor 1955. godine / Izvor: Wikimedia

Nakon izlaska s liječenja dala je intervju New York Timesu:

„Ne biti pijanica je jedini način na koji ću ostati živa. Pijanica je teška riječ, ali morala sam biti stroga prema sebi da bih se suočila s tim. Pijanac je pijanac. Netko tko previše pije je pijanac. Netko tko uzima previše tableta je narkoman. Nema uljudnog načina da se to kaže....Posljednjih 35 godina nisam mogla zaspati bez barem dvije tablete za spavanje... I uvijek sam uzimala puno lijekova protiv bolova. Prošla sam 19 velikih operacija, a lijekovi su postali štaka na koju se oslanjam. Nisam ih uzimala samo kad sam imala bolove. Uzimala sam mnogo Percodana. Uzela bih Percodan i nekoliko pića prije izlaska. Jednostavno sam osjećala da se moram omamiti da bih pobijedila svoju sramežljivost. Trebalo mi je zaborav, bijeg.“

Dvostruka Oskarovka karijeru je počela kao 1940-tih desetogodišnja djevojčica. S 12 godina postala je svjetska filmska zvijezda nakon uloge u filmu National Velvet. U 1950-tima je postala jedna od najpopularnijih zvijezda Hollywooda. U 1960-tima je bila najbolje plaćena glumica, a ostala je zvijezda do kraja života 2011. godine. Uprkos uspjehu još kao djevojčici joj je smetala kontrola koju je MGM studio imao nad njom i željela je okončati karijeru i smiriti se u obiteljskom životu još 1950.tih. To je ostao samo san. U braku je bila osam puta sa sedmoricom muževa s kojima je imala četvero djece.

O svojem djetinjstvu je rekla da je prestalo kad je postala zvijezda. Opisala je da je MGM studio s kojim je imala ugovor, kao velika tvornička linija na kojoj mora slijediti strogi dnevni raspored. Danju je išla u školu i snimala, a navečer je imala satove plesa i pjevanja te uvježbavanje scena za sljedeći dan snimanja.

U želji da se osamostali od roditelja i MGM studio s 18 godina se udala za Conrada Hiltona, bogatog nasljednika hotelskog lanca Hilton. Ubrzo je shvatila je njen suprug teški pijanac i nasilnik. Tijekom jednog od njegovih nasilnih ispada imala je spontani pobačaj, a nakon osam mjeseci razvela se od njega jer ju je psihički zlostavljao.

Ubrzo se ponovo udala, za 20 godina starijeg britanskog glumca Michaela Wildinga. Ona je željela mir i sigurnost sa smirenim starijim muškarcem, ona se nadao da će brak s Elizabeth potaknuti njegovu karijeru u Hollywoodu. Dobili su dva sina. Kraha njegove karijere bio je izvor bračnih nesuglasica, pa su se razveli nakon pet godina braka.

Uskoro se udala za filmskog i kazališnog producenta Mikea Todda i rodila kćer. Nakon godinu dana Mike je poginuo u avionskoj nesreći. Shrvanu Elizabeth tješio je zajednički prijatelj, pjevač Eddie Fisher, s kojim je započela vezu dok je još bio u braku s glumicom

Debbie Fisher. Elizabeth se našla u središtu skandala, a par se nakon dvije godine i oženio 1959.

Tri godine potom na snimanju filma „Kleopatra“ upoznala je engleskog glumca Richarda Burtona. Upustili su se u vezu iako su oboje u to vrijeme bili oženjeni. Njihova je romansa postala glavna medijska poslastica na kojoj je izrasla prva generacija paparazza. Pogrdno su iz zvali „Liz i Dick“, a izazvali su čak i javnu osudu Vatikana vanbračne erotske skitnje, a i u američkom Kongresu je zatraženo da im se zabrani ulazak u SAD.

Nakon dvije godine Elizabeth Taylor razvela se od Fishera i udala za Burtona. Oboje su voljeli život u glamouru: trošili su milijune na „krzna, dijamante, slike, dizajnersku odjeću, putovanja, hranu, pića, jahtu i avion“. Razveli su se nakon 10 godina, ali su se ponovo oženili nakon godinu dana. Drugi brak trajao je manje od godinu dana i ponovo su se razveli.

Nakon Burtona 1976. se udala za republikanskog političara iz Virginije Johna Warnera i posvetila se obiteljskom životu i njegovoj karijeri. Kad je izabran u Senat postala je političareva žena u Washingtonu. Nasmrt se dosađivala, postala depresivna, udabljala se, pojačala se njena ovisnost o alkoholu i lijekovima protiv bolova. Razveli su se nakon 6 godina.

Nakon Warrena, udavala se još dva puta. Nakon meksičkog odvjetnika Victora Lume od kojeg se razvela nakon godinu dana, njen je posljednji muž bio građevinski radnik Larry Fortensky. Upoznali su se kad je drugi puta bila na odvikavanju u Betty Ford Centru 1988. godine. Oženili su se na imanju njenog bliskog prijatelja Michaela Jacksona 1991. godine, a razveli nakon 5 godina. S njim je ostala u kontaktu do kraja života, a razvod je obrazložila njenim bolnim operacijama kuka i njegovim opsesivno-kompulzivnim poremećajem. Razgovarali su telefonski i večer prije njene smrti, a iako su bili razvedeni već 15 godina ostavila mu je oporučno 825.000 dolara.

Cijelog je života patila od bolova. Rođena je sa skoliozom, a na snimanju filma National Velvet zadobila je frakturu kralješnice. Iako je poslije tog filma djevojčica patila od bolova u leđima, ozlijeda je ostala neprepoznata i netretirana. 1956. je prošla tešku operaciju kojom joj je uklonjeno nekoliko diskova kralješnice i zamijenjeno doniranim. Skoro je umrla od upale pluća 1961. godine zbog koje su joj morali napraviti traheotomiju, a 1968. je imala hitnu histerotomiju, nakon čega su joj se pojačali bolovi u leđima i u kukovima. Prošla je dvije operacije zamjene kukova, operiran joj je benigni tumor na mozgu i izliječila se od raka kože, a umrla je u dobi od 79 godina od zatajenja srca. Liječila se od alkohlizma i ovisnosti o lijekovima protiv bolova dva puta: 1983. i 1988. godine.

Drew Barrymore: „Samo sam pokušavala umrtviti svoju bol i osjećati se dobro“

Obiteljska povijest američke glumice Drew Barrymore bila je takva da i nije imala šanse ne razviti ovisnost o alkoholu. U poznatoj glumačkoj obitelji kroz nekoliko generacija bilo je puno alkoholičara, pa i nekoliko smrti zbog predoziranja, a alkoholičar je bio i njen otac John koji je u pijanstvima zlostavljao majku i kćer.

Počela je raditi još u pelenama, s 11 mjeseci je nastupila u reklami za pseću hranu. Roditelji su se razveli 1984. godine kad je imala 9 godina i postala svjetska zvijezda nakon glavne uloge u filmu Stevena Spielberga „E.T.“. Majka je postala menadžerica male glumice od čije su plaće živjele. Često su se svađale. Drew je napisala da ju je tijekom jedne svađe majka nazvala „gubitnicom, guzicom i kučkom“ pa ju je kćer iz osвете ošamarila. Djevojčicu je majka vodila na partyje u Studio 54 gdje je s drugim celebrityjima pila alkohol, pušila marihuanu i ušmrkavala kokain. S 12 godina Drew je postala ovisnica, a sa 13 ju je majka poslala u Behaviour Health centar za mentalne bolesti u Van Nuysu. Nakon dva mjeseca je napustila centar na svoju odgovornost i ukrala majčinu kreditnu karticu. Majka je angažirala privatne detektive da je nađu i prisilno vrate na odvikavanje. Tamo je ostala sljedećih 16 mjeseci. S 14 godina je pokušala počiniti samoubojstvo, a nakon toga je tri mjeseca provela u domu pjevača Davida Crosbyja i njegove supruge. Sud joj je sud priznao status odrasle osobe, legalno emancipirane od roditelja i s 15 godina je uselila u svoj stan.

Dječja glumačka zvijezda Drew Barrymore s predsjednikom Ronaldom Reaganom / Izvor: White House

O toj je fazi svog života objavila knjigu „Mala izgubljena djevojka“ (Little Lost Girl):

„Ja nikada neću biti ona ‘cool’ djevojka na zabavi s čašom vina. Ja ću željeti tri boce.“

U sljedećim je godinama izgradila respektabilnu karijeru glumice i 2012. godine zasnovala je obitelj s modnim konzultantom Willom Kopelmanom s kojim ima dvije kćeri. Pa iako više nije bila ovisnica, nikada se nije posve odrekla alkohola. Nakon razvoda 2016. godine se slomila, razočarana u sebe jer svojim kćerima nije uspjela osigurati stabilnu obitelj, ponovo se počela opijati.

Svoj je razvod opisala kao „neopisivo težak“ i svoj „najveći neuspjeh“:

„Samo sam pokušavala umrtviti svoju bol i osjećati se dobro – a alkohol je to totalno učinio za mene.“

Nakon razvoda je pila stalno i nekontrolirano. Opisala je da je tada dotakla dno, a unutanji glas joj je govorio: „Ne možeš se promijeniti. Slaba si i nesposobna učiniti ono što je najbolje za tebe.“

Najveća motivacija da ostane trijezna bile su joj kćeri Frankie i Olive i želja da prekine obiteljski obrazac. Čak je rekla da je njena trezvenost nešto najčasnije što je mogla učiniti za prezime Barrymore. Ali prekretnica je došla 2019. godine nakon snimanja piloga za

svoj novi talk show:

„Shvatila sam da to ne mogu raditi ako nisam na stvarno čistom mjestu.“ Tada je donijela odluku da potpuno prestane piti.

Njena iskrenost o relapsu nakon razvoda za mnoge je snažan primjer otpornosti i dokaz da je oporavak moguć.

Marry Carr: „Bila sam mama koja se opija u kuhinji nakon što sin zaspi“

Nagrađivana američka pjesnikinja Marry Carr proslavila se memoarima u kojima je opisala svoje djetinjstvo s dvoje roditelja – alkoholičara. U prvom memoaru „Lažljivica“ opisuje rano djetinjstvo s roditeljima pijancima, a posebno majku kao briljantnu i kreativnu osobu koja je patila od teških psihičkih problema i koja je bila notorna lažljivica i teška alkoholičarka. Prizori iz knjige uključuju majčino nestabilno ponašanje, vožnju u pijanom stanju i prijetnje:

Mary Carr / Izvor:marycarr.com

„Uvijek sam pretpostavljala da je svako djetinjstvo mračna i olujna priča, isprekidana kratkim pauzama sunca. Tek kad sam odrasla, shvatila sam da to nije norma.“

U drugom memoaru „Chery“ pokriva razdoblje njene adolescencije, prva seksualna iskustva, eksperimentiranje s drogama i odlazak od kuće, a u trećem „Lit“ opisuje svoj život odrasle žene, pjesnikinje i supruge koja je unatoč svojoj patnji odrastanja uz majku alkoholičarku i sama postala teška alkoholičarka. Opisuje svoj pad u ponor ovisnosti, raspad braka i teški put prema trezvenosti:

“Najveći strah bio mi je da ću postati svoja majka. I taj strah me, naravno, odveo ravno u alkoholizam....U mojoj glavi, bila sam glamurozna, mračna pjesnikinja s čašom viskija. U stvarnosti, bila sam samo mama koja se opija sama u kuhinji nakon što sin zaspi...Bila sam ona vrsta pijanca koja bi popila gutljaj Listerina da je bilo gusto. Nije se radilo o okusu. Radilo se o gašenju. Gašenju vatre u mojoj glavi... Dotaknula sam dno... klečeći na podu kupaonice, moleći Boga da mi pomogne da prestanem. I u tom trenutku sam shvatila da zvučim točno poput moje majke.”

Piše: Snježana Ivić Gerovac

**** Ovaj tekst je dio novinarskog projekta 'Uzroci i posljedice ženskog alkoholizma: od traume u djetinjstvu do razaranja obitelji', a objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije u sklopu projekta poticanja kvalitetnog novinarstva.***